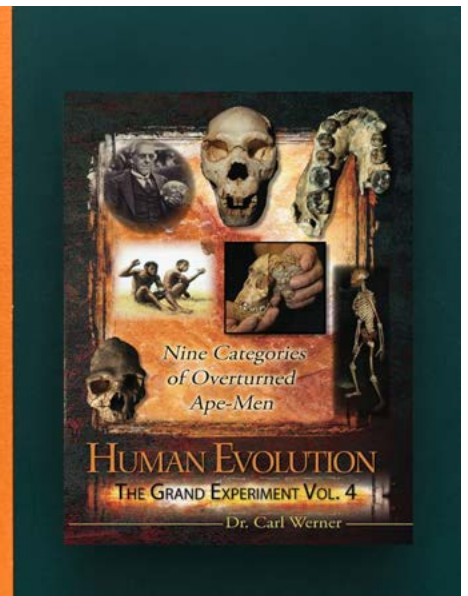
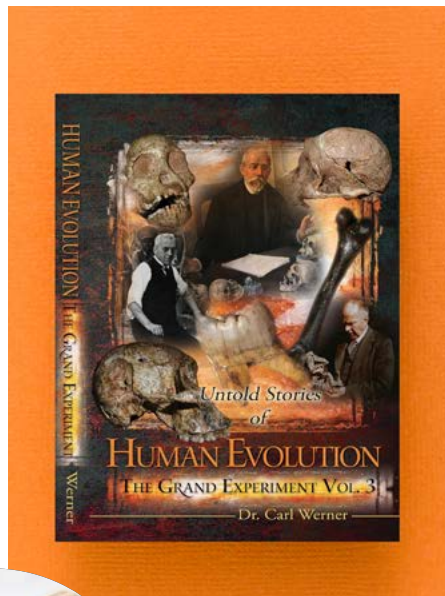

Två nya böcker av Carl Werner om människans evolution

Av Johnny Bergman

I februari i år lanserade Carl Werner två nya böcker som kritiskt granskar de olika apmänniskofynd som påstås ha gjorts under de senaste 175 åren. Han granskar dem i detalj och ger inte mindre än 150 exempel på avslöjade bedrägerier och 232 felidentifierade apmänniskor. Från början hade Werner bara tänkt skriva en bok, men han kom över så mycket nytt och uppseendeväckande material att det blev nödvändigt att skriva ytterligare en bok för att få plats med allt.

Carl och Debbie Werner

Det började redan för 27 år sedan, när Carl och hans fru Debbie bestämde sig för att titta in lite bakom kulisserna och göra en granskning utifrån ett evolutionskritiskt perspektiv. Paret startade ett filmbolag som producerade TV-serier under rubriken "Evolution: The Grand Experiment". För att få underlag till sina program reste de runt i hela världen för att intervjua och filma ledande vetenskapsmän. De besökte världens främsta museum, platserna där de viktigaste utgrävningarna gjorts och fotograferade tiotusentals fossil både som original och som avgjutningar.

När Carl och Debbie började den här resan avslöjade de inte för någon att de var kritiska till evolutionsteorin. Därför bemöttes de med generositet var de än kom. Paret Werner fick tillgång till mycket material och träffade ledande vetenskapsmän som Donald Johanson, Richard Leakey, Robert Brain, Ron Clarke, Francis Thackeray, Revil Mason och Robin Derricourt. Totalt intervjuade de 40 olika vetenskapsmän i USA, Sydafrika och Europa.

I den första boken *Untold Stories of Evolution* (volym 3 i hans serie) dis-sekerar Carl Werner den komplicerade teorin om människans evolution på ett

nytt, enkelt och begripligt sätt. Han gör detta med hjälp av grafer, foton, diagram och intervjuer med forskare som personligen varit inblandade i upptäckterna av *Australopithecus*, neandertalmänniskan, *Homo erectus* och många fler. I sin 30-åriga strävan att gå till botten med evolutionsteorin frågar sig Werner om den mänskliga evolutionen existerar och ber läsaren själv fundera över om människan verkligen utvecklats från apliknande djur.

Boken *Untold Stories of Human Evolution* är i grunden en bok om de åtta apmänniskofynd som visade sig bygga på absoluta felidentifieringar av fossil från djur som grisar, delfiner, hästar, katter, tvättbjörnar, rådjur, flodhästar

och nötkreatur. Den är på 279 sidor och innehåller mer än 900 fotografier, diagram och skisser samt 770 referenser.

Dr Carl Werner

Den andra boken *Nine Categories of Upturned Ape-Men* (volym 4) är på 249 sidor och beskriver inte mindre än 232 fall med avslöjade bedrägerier som delats upp i nio olika kategorier.

Werner berättar att han blev mycket förvånad när han stötte på alla dessa fall och började räkna efter hur många de egentligen var. Han var inte beredd på att de var så vanligt förekommande. Han stötte på dem både i intervjuer med vetenskapsmän, när han jämförde originalfynden med avgjutningarna och när han granskade uttalanden och läste igenom avhandlingar som skrivits om dem. Dessutom räknade han till inte mindre än 41 000 felidentifierade redskap och stenverktyg.

EXEMPEL PÅ BEDRÄGERIER

Werner beskriver flera kända bedrägerier som Piltdownmänniskan och Orce-människan. Han beskriver också några mer okända fall, där han kritiserar väl ansedda forskare som Donald Johanson och Richard Leakey för att ha begått medvetet vilseledande handlingar i samband med fynden av Lucy, Turkanapojken och *Homo rudolfensis* (skalle 1470). När det gäller fyndet av Lucy vilseledde Donald Johanson allmänheten vid flera tillfällen. Det första var när han i 30 års tid påstod att Lucy gick upprätt på grundval av knäleden trots att medarbetaren under expeditionen, den franske antropologen Yves Coppens, bestämt hävdade att det var ett apliknande knä. Dessutom visade Johansons egen datoranalys av knäleden att den mer liknade en apas än en människas. Flera anatomer bedömde också att Lucy klättrade i träd och inte gick upprätt som människor.

Från volym 4: *Untold Stories of Human Evolution*. LH 18 Människoskalle. *Homo Sapiens*.

Utöver detta påstod Donald Johanson att bara Lucy (*Australopithecus afarensis*) kunde ha gjort fotavtrycken i Laetoli, eftersom inget människofossil hittats där. Detta har visat sig vara en ren lögn. Debbie Werner fotograferade fynd LH18, som bestod av en människoskalle som hittats i Laetoli. Fyndet visar på möjligheten att det är en människa som har gjort fotavtrycken, vilket är mycket troligt med tanke på hur människoliknande fotavtrycken är.

LUCY LIKNADE MER EN APA

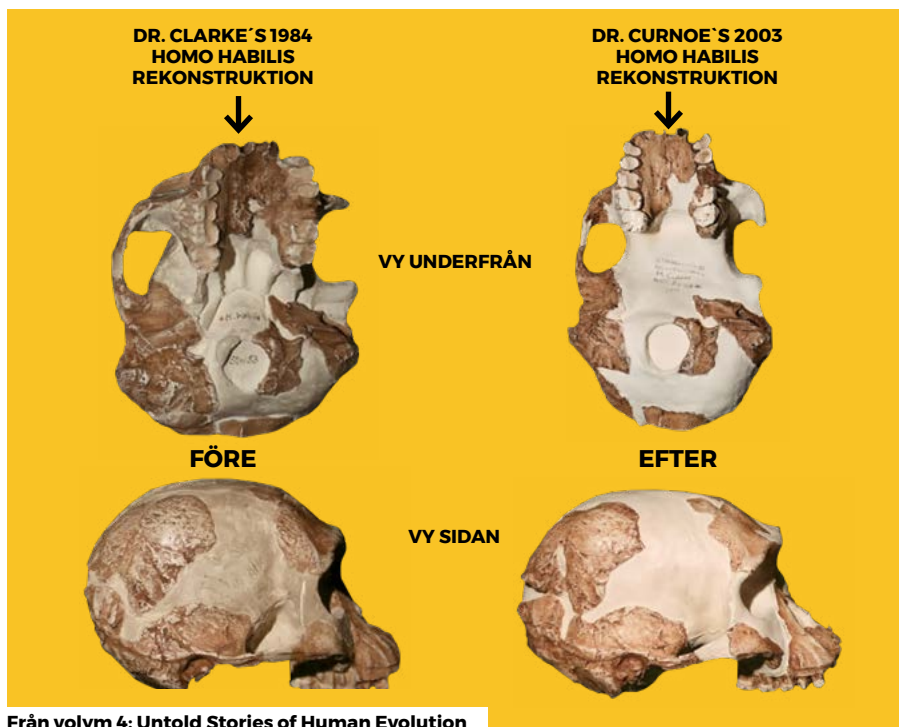
Lucy var t.ex. mycket kortväxt, bara en och en halv meter lång, samma längd som en schimpans. Lucys hjärnkapacitet var också mycket liten, mellan 400 och 500 cm³, samma storlek som en schimpanshjärna. Lucys ansikte hade ett utskjutande framparti som hos en schimpans. Lucys arm, underarm, hand och fingrar var extremt långa och liknade mer en schimpans kroppsdelar. Fingrar och tåben var dessutom böjda precis som hos schimpansen.

Mest oroande var dock att Lucys övre bäckenben, som kan användas för att avgöra om ett djur går upprätt eller inte, såg ut som hos en schimpans. De övre bladen på en apas bäcken är platta, skjuter ut i sidled och är parallella med kroppens baksida. Lucys bäcken stämde helt klart överens med bilden av en pri-

mat som företrädesvis går på alla fyra.

Men Donald Johanson och antropologen Owen Lovejoy trodde att Lucy gick upprätt på två fötter eftersom knäleden, enligt deras uppfattning, var människolik. För att lösa gåtan med det apliknande bäckenet gjorde Lovejoy först en gipskopia av Lucys bäckenben. Han skar gipskopian i många bitar och försökte återmontera dem till ett människoliknande bäcken, men de passade inte ihop ordentligt för att få den önskade formen. Han slipade därför kanterna på bitarna tills han kunde få dem att passa ihop. Detta tillskärnings- och slipningsarbete visades i NOVA:s TV-program *In Search of Human Origins*.

Både Johanson och Lovejoy motiverade sina handlingar med att Lucys bäcken hade förändrats från ett människoliknande till ett apliknande bäcken under fossiliseringen, på grund av trycket från sedimenten ovanför det, så de var tvungna att fixa det. Gipset i det korrigerade bäckenbenet målades över och bilden av det publicerades sedan i *National Geographic Magazine* samt i Johansons bok. Ingen av publikationerna informerade allmänheten om att det ursprungliga Lucy-bäckenet var apliknande och hade ändrats till ett människoliknande bäcken med hjälp av en slipmaskin och såg. ▶

Från volym 4: Untold Stories of Human Evolution

HOMO HABILIS ETT STORT BEDRÄGERI!

1984 gjorde Ron Clarke, expert på rekonstruktioner av fossila skallar, en modell av hela skallen på *Homo habilis* StW 53 för American Museums räkning. Clarkes rekonstruktion visade att den hade en liten hjärna, mindre än 480 cm³. *Homo habilis* antogs av fyndets upptäckare Phillip Tobias ha haft en hjärna som var större än 600 cm³, ett mellanting i storlek mellan *Australopithecus africanus* och *Homo erectus*. Tobias blev därför inte alls nöjd med resultatet av Clarkes rekonstruktion. Men istället för att ompröva alla sina idéer om StW 53 och *Homo habilis*, bad han helt framt Clarke att förstora hjärnvolumen på StW 53-skallen!

Ron Clarke berättar i en intervju med Carl Werner den 8 maj 2016, att han blev förbluffad över förfrågan och vägrade gå med på Tobias önskemål. Han förklarade att hans rekonstruktion var seriöst gjord och baserades på att rada upp benkanter på sammanhäng-

ande delar, rada upp benkanaler och placera mittlinjestrukturer i mittlinjen. Rent anatomiskt kunde därför inte skallen ändras utan att begå något som Clarke upplevde som djupt omoraliskt och bedrägligt.

Tobias gick därför till paleontologen Darren Curnoe, som saknade erfarenhet av skallrekonstruktioner, och bad honom att revidera Clarkes arbete. Curnoe gjorde skallen 50 procent större genom att sprida ut många av de enskilda skallfragmenten från varandra. När Curnoe var klar med sin nya rekonstruktion av skalledelarna var StW 53 hux flux en storgigant, precis så som Tobias ville ha det.

RICHARD LEAKEYS SKALLE 1470

År 1972 hittade Richard Leakeys team i Kenya den berömda skallen som fått namnet KNM-ER 1470. Fossiliet blev snabbt känt som "1470". Det bestod av 150 individuella delar och vissa av fragmenten var deformerade. Den nedre delen av

skallen saknades till största delen, liksom mindre delar på sidorna och baktill. På grund av många saknade delar blev det synnerligen svårt att mäta hjärnans kapacitet. På den rekonstruerade skallen ser många av delarna ut som om de skulle kunna vara i fel position och en del ser ut som om de t.o.m. skulle kunna komma från en annan skalle.

Trots detta hävdade Richard Leakey att 1470 hade en hjärnkapacitet på mer än 800 cm³. Senare fastslog antropologen Ralph Holloway att den var 752 cm³. Därefter uppskattade antropologen Timothy Bromage att den antingen var 700 cm³ eller 625 cm³. Francis Thackeray har senare konstaterat att en hjärnvolymin på 530 cm³ skulle passa nästan perfekt inuti 1470-skallen. Detta innebär att hjärnkapaciteten skulle vara som hos *Australopithecus*. Om Thackeray har rätt ligger hjärnvolumen i så fall långt under gränsen för *Homo habilis*.

Den rekonstruerades av Richard Leakeys fru, Meave Leakey och Bernard Wood. Dr Alan Walker, som var närvarande under återmonteringen av skallen, menade att Meave Leakey och Bernard Wood försökte få skallen att se mer mänsklig ut än vad den faktiskt var. Ansiktet stack ut som hos en apa, men Meave Leakey och Bernard Wood böjde ner ansiktet för att göra det mer platt och mänskligt. I processen förstörde de felaktigt skallen från en apstorlek till större än en apa och gjorde så att skallens delar inte låg i linje med varandra på ett korrekt sätt. Att böja ansiktet nedåt är ett känt tillvägagångssätt för att få en skalles volym att öka.

TUKANAPOJKENS KRANIE

MONOGRAFI: WALKER AND
LEAKEY'S 1993

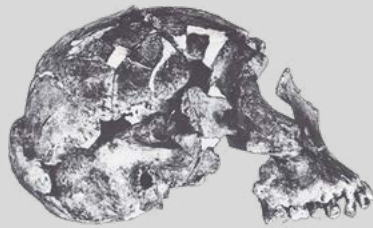
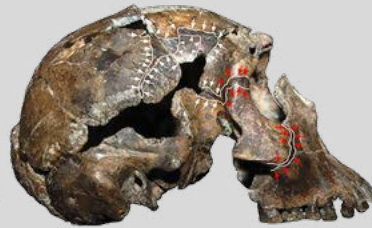
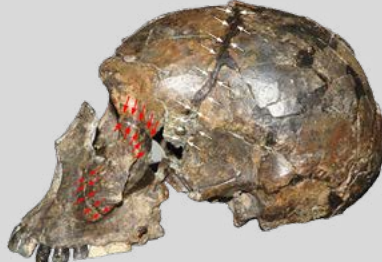

FOTO: DEBBIE WERNER AV DEN RIKTIGA
SKALLEN NATIONAL MUSEUM OF KENYA.

Från volym 4: *Untold Stories of Human Evolution*

FYNDET AV TURKANAPOJKEN

Bilderna ovan på Turkanapojken visar vänster och höger sida av den berömda skallen (*Homo erectus*) som publicerades av antropologerna Alan Walker och Richard Leakey i deras monografi från 1993 där de beskriver denna sensationella upptäckt. En forskare som återmonterar en skalle från fragment brukar använda vit harts för att tydligt visa var benen saknas. Men på de svartvita bilderna saknas det vita hartset. Istället har man använt mycket svart fyllnadsmaterial på skallen där Alan Walker och Richard Leakey trodde att fossil saknades. Allt detta extra fyllnadsmaterial gjorde det möjligt att korrigera placeringen av de olika skalledelarna utan att det märktes.

På färgfotona kan man se att den främre delen av skallen inte är ordentligt fäst vid bakre delen av skallen (vita pilar), och att ansiktsbenen inte sitter fast ordentligt på den främre delen av skallen (röda pilar). Genom att fylla i luckorna med svart harts kunde Richard

Leakey och Alan Walker flytta ansiktspartiet utåt och göra det mer apliknande.

Med hjälp av Photoshop har de ändrat en del av den vita fyllningen till svart, för att tona ned gränsen mellan ansikts- och skallsektionen. Det bör noteras att Richard Leakey och Alan Walker också var involverade i rekonstruktionen av en annan skalle (KNM-ER 1470) där ansiktet flyttats inåt i ett försök att få det att se mer människoliknande ut än det var. Även Richard Leakeys föräldrar, Louis och Mary Leakey, ändrade ansiktspartiets fynddelar på *Zinjanthropus boisei* så att den påstådda apmänniskan blev plattare och mer människolik än vad den faktiskt var.

När Carl Werner upptäckte att ansiktspartiet på Turkanapojken hade flyttats utåt och fyllnadsfärgen manipulerats, kontaktade han Richard Leakey och intendenten vid Kenyas nationalmuseum angående dessa avvikelser. Alan Walker hade avlidit 2017 och hade tidigare avböjt att bli intervjuad. I mejl

med föreståndaren för museet och Richard Leakey fick Werner förvirrande och motsägelsefulla svar.

Men när Carl Werner en tid senare träffade Richard Leakey i Kenya höll han med om att ansiktspartiet var placerat i felaktig position. Det verkade som om familjen Leakey, som ledde och förvaldade Kenyas nationalmuseum under många år, gjorde många "misstag" när de rekonstruerade sina viktigaste skullfynd. Flera kranier verkade ha korrigerats genom att ändra ansiktspartiets position för att få fram vissa apliknande drag.

MISSTAG ELLER BEDRÄGERI?

Eftersom Carl Werner i sina böcker kunnat kartlägga och visa att 150 bedrägerier har begåtts av forskare som arbetar med människans evolution, måste man fundera över sanningshalten i teorin om människans evolution. Förutom bedrägerierna har också tusentals oavsiktliga misstag gjort sitt till för att minska trovärdigheten i teorin om människans evolution.

Tiden är den främsta fienden för alla fossil som påstås vara apmänniskor. Med tiden upptäcks fler fossil och mer kompletta exemplar hittas. När man hittar ett mer komplett skelett visar det sig ofta att många av de ursprungliga antagandena om hur djuret kunde ha sett ut var felaktiga.

Under de första 50 åren efter publiceringen av Charles Darwins evolutionsteori 1859 gjordes mer än 40 fynd av påstådda apmänniskor. Idag har de flesta av dessa fynd omprövats och tagits bort som direkta förfäder till nutidsmänniskan.

NOT:

Carl Werners hela bokserie består av fyra volymer: 1. Evolution. 2. Living Fossils 3. Untold Stories of Evolution. 4. Nine Categories of Upright Ape-Men. 5. Bibliography. Böckerna kan köpas på Amazon, men också som pdf-filer för 10 dollar/st direkt från Carl Werner själv via hans webbsida <https://thegrandexperiment.vhx.tv/> eller hans e-post: dontreply@thegrandexperiment.com